

Bij het overlijden van Hannes Wiggerts

Op 22 augustus jl. is Hannes Wiggerts overleden, 97 jaar oud. Hij was de oudste inwoner van Eemnes en ook een heel bijzondere.

Hij werd geboren in 1898 als zoon van Jan Wiggerts en Antje Klaver. Hij bleef zijn hele leven in Eemnes wonen. Daarom was hij voor velen een vraagbaak als het ging om oud-Eemnes. Verschillende werkende leden hebben interviews bij hem afgenomen. Gezeten in zijn keuken, aan de tafel, kon hij honderduit vertellen. Verhalen van vroeger wisselde hij af met zijn grappen en levenswijsheden. Hij had een heldere geest en daarom was het zo boeiend met hem te praten.

Wij zijn Hannes Wiggerts echt dankbaar voor de informatie die hij ons als werkende leden van de Historische Kring Eemnes verstrekt heeft.

Karakteristiek is, dat hij ons in zijn rouwadvertentie Zegen, Gezondheid, Kracht en Sterkte toewenste. We zullen hem niet snel vergeten!

Namens de Historische Kring Eemnes
Henk van Hees.

Herinneringen

Na de aanleg van de rijksweg was er in de jaren 30 weinig snelverkeer in Eemnes. Maar er was bedrijvigheid genoeg. Behalve de boeren lieten de leveranciers en afnemers zich niet onbetuigd. Alles werd thuisbezorgd of opgehaald. De concurrentie was hevig. Als voorbeeld noem ik de kruid-

niers van die jaren: Soek (Naatje, geassisteerd door haar zoon Teus) Roothart, Elders, Vrouw Wortel (snoep), Raven, Frantsen, Manten, Elsinga en Zwankhuizen. Er waren ook nog kruideniers uit Baarn die deelnamen aan de concurrentieslag in Eemnes: Van Pommeren, die een klein winkeltje had in de Laanstraat, kwam wekelijks naar Eemnes gefietst en hetzelfde geldt voor Altena aan de Heemstralaan. Het is mij niet bekend of er ook nog kruideniers uit Laren aan de strijd deelnamen. De spoeling was dun, Eemnes had toen ongeveer 2000 inwoners.

Ook de bakkers waren talrijk, maar wel wat minder in aantal dan de kruideniers, ze bakten het wat minder bruin.

Maar er waren nog veel meer mensen die Eemnes "afstroopten". Korrelaar (of Korelaar) kwam om de haze-, konijne- en mollevellen. Dirk Hilhorst haalde de pasgeboren stiertjes op. Er kwam iemand langs met schelpen voor de kippen, zijn handel luidkeels aankondigend. Bunt kwam langs met zijn kar. Hij verkocht alles wat een boer goed kon gebruiken: paardetuigen, bezems, klompen, emmers, touw enz.. Lammert de Graaf uit Bunschoten of Spakenburg bracht vis. Slob de loodgieter uit Baarn, was dagelijks in Eemnes. Als de zinken kap van de hooiberg lekte of als er een gaatje in een keukenpan zat, dan moest je Slob ergens opscharrelen.

Ook Tinus de Toeter kwam wekelijks langs. Waarschijnlijk wist niemand hoe zijn echte naam was. Aanvankelijk kwam hij met een trompet. Later was hij zo'n vertrouwd personage in de Eemnesser gemeenschap geworden, dat hij zijn wekelijkse bijdrage ook zonder trompet wel kreeg. Hij liet zijn toeter thuis, maar hij bleef Tinus de Toeter heten.

Soms ging Tinus wel wat ver. Ik heb eens meegemaakt, dat hij een boerin vroeg om een

De woning Wakkerendijk 214-216-218. Een oude Eemnesser boerenwoning, daterend van het jaar 1617. In een deel ervan woonden Gart en Daatje Luijf

dubbele bijdrage omdat hij de vorige week wegens ziekte had moeten verzuimen. De boerin bitste hem toe: "Jie luie kèrel, ga maar an 't wark, net as wullie".

De Larense schilder Han van Meegeren, die grote bekendheid kreeg door zijn knappe falsificaties van Vermeer, Terborgh en De Hoogh, heeft Tinus zeer treffend geschilderd. Het doek heet Tinus. Het is me niet bekend waar het werk zich momenteel bevindt. Een foto van dit schilderij zou een aanwinst zijn voor het archief van de HKE.

Een zeer vertrouwde en bekende koopman in die dagen was De Jager van het Achterom in Hilversum. Hij had geen concurrentie, want hij

Gert Luijf (1873-1957) voor zijn woning Wakkerendijk 216
Een foto van ± 1950

ventte met een uniek product van uitzonderlijke kwaliteit. De Jager verkocht ballen, suikerkussentjes.

Je kon zien, dat die ballen met de hand vervaardigd waren, ze waren net niet precies gelijk van vorm, je kon ook zien dat ze met een tang of iets dergelijks waren afgeknepen. Er waren ballen van verschillende kleur. De Jager had die ballen in een grote katoenen zak. Hij verkocht ze niet per ons maar per stuk. Hij telde ze uit in het ballentrommel-tje van de klant.

Op menige boerderij werd 's middags bij de thee vóór melkenstijd een bal van De Jager gepresenteerd.

Schuin tegenover het Dikke Torentje is de Schooldam. Aan het eind van de Schooldam, vlak bij de eerste bocht van het pad naar de armenakker woonden Gart en Daatje Luijf. Daatje was een sieraad van de Schooldam. Ze was karig bedeed met aardse middelen en toch kon ze veel missen. Ze had erg veel op met kinderen. Ik had de aangename taak om 's zondags vóór kerktijd het weekblad Utrecht in Woord en Beeld op te halen.

Ik ging altijd vroeg. Soms lag Gart nog hoorbaar in de bedstee, soms was hij in zijn lange blauwe onderbroek bezig bij de pomp. Daatje maakte het ontbijt klaar. Eens gebeurde het dat er een muis voor haar voeten liep. Ze maakte een nonchalante trapbeweging naar het beestje en zei: "Vort muus."

Belangrijk voor mij was dat Daatje een trommeltje met ballen van De Jager had. Dat trommeltje hield ze me trouw elke week voor. Ik mocht dan een bal uitzoeken. Die bal stak ik dadelijk in mijn mond. Daatje zei dan elke week opnieuw: "Ook nog één voor in de kark."

Bij het schrijven van deze herinneringen was het niet mijn bedoeling om volledig te zijn wat betreft leveranciers, kooplieden en dergelijken. Mijn enige oogmerk was iets van de sfeer van die tijd weer te geven. Die tijd was bitter, de herinnering is zoet.

De Meern, augustus 1995
Chris Roothart
Meentweg 166
3454 AZ De Meern.

